

Predikan i Kyrkhults kyrka 7 februari 2010 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

Malaki 3:1-4

1 Tim 6:13-16

Luk 2:22-40

Josef och Maria tog sitt barn med sig till templet, precis som lagen och traditionen föreskrev. De var förmodligen en av många familjer den där dagen. Det var säkert många människor där, och jag tror inte att föräldrarna trodde att något särskilt skulle ske. De visste inte att den gamle Symeon redan var på väg till templet. Manad av Anden så förstod att nu var hans långa väntan över.

Symeon var en särskild man. Där andra gav upp fortsatte han att hoppas. Där andra tänkte att det är ingen idé, det tjänar inget till, där fortsatte han att vara ihärdig. Det står om honom att han väntade på Israels tröst. Han hade väntat hela sitt liv, men han visste att han inte skulle se döden förrän han hade sett Messias. Det hade Gud lovat honom och han fortsatte att lite och tro på det, trots att han nu var gammal.

De flesta av hans landsmän fortsatte att hålla lagen, upprätthålla traditionen, men de hoppades inte längre. Löftena om Messias fanns där i gamla testamentet, men det var så länge sedan, flera hundra år sedan som profeterna hade talat till folket om detta. Och med åren så hade hoppet långsamt falnat.

Här har vi mycket att lära oss av Symeon. Kanske är det så i vårt land också, vi fortsätter att upprätthålla traditionerna och högtiderna, men hur är det med tron och förväntan. Fortsätter vi att hoppas och vänta som Symeon?

Symeon är en bild av kyrkan, Guds folk som lever i väntan och hopp på att Messias ska komma. Vi väntar ju på Kristi återkomst, på att Guds rike ska förverkligas bland oss. Precis som Symeon väntade på Israels tröst, Herrens messias den gången. Så låt oss ta honom som förebild och inte ge upp utan vara ihärdiga.

Tack var Symeons uthållighet så blev detta möte av. Mötet mellan den gamle och det nyfödda barnet. Han tar barnet i sin famn, uppfyllelsen av hans livs längtan och väntan. Han tar barnet i sina armar, ”den som himmel och jord inte kan rymma låter sig nu tas i famnen av en gammal man.” Och så ber han sitt livs aftonbön: ”Herre nu låter du din tjänare gå hem, i frid, som du har lovat.” Sen säger han: ”Ty mina ögon har skådat frälsningen”. Det är ganska anmärkningsvärda ord. För vad var det Symeons ögon såg? Ett litet barn, ett av många bland alla barn som fötts i Jerusalem med omnejd. Han hade fått uppenbarhet av Anden att han inte skulle få se döden förrän han sett Herrens Messias. Men han hade inte fått en beskrivning av hur denne Messias skulle se ut. Förmodligen så hade han väl tänkt sig en vuxen man, kanske lång och ståtlig med stor karisma. Det här mötet hade ju lika gärna kunnat bli hans livs antiklimax. ”Är det denna unge som jag har väntat på hela mitt liv!”

Om han inte hade haft trons ögon. Om han inte såg det som andra inte såg. Där andra så ett vanligt ordinärt barn, såg han Herrens Messias, eftersom han trodde och litade på Gud.

Symeon välsignar barnet och då säger han något annat underligt: ”Detta barn ska bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid.”

Det märkliga är att detta barn inte bara möts med välvilja och respekt utan också motstånd. Kristendomen är den religion som möts av mest förföljelse runt om i vår värld. Även i vårt land så förekommer det att man vill rensa ut kristna symboler och uttryck. Begreppet religionsfrihet tolkar man inte som frihet att utöva sin religion utan frihet från religion.

Ett tecken som väcker strid var han. Det oskyldiga barnet var inte så harmlöst. Han lämnar ingen likgiltig. Denna möda att göra sig kvitt honom, visar ju på svårigheten många har att komma runt honom. Han är ett tecken som berör alla.

Den dagen kom Kristus till templet som ett litet barn. Ett barn som den gamle Symeon tog i sina armar. Men han kommer till oss i vår kyrka också idag. Det synliga tecknet är nu bröd och vin. När du går fram för att ta emot nattvarden så får du precis som Symeon ta emot Israels, och vår, tröst, Herrens Messias. Till det yttre är det bara bröd och vin, till det yttre såg bara Symeon ett barn. Men med trons ögon ser vi något annat. Vi ser frälsningen som Gud har berett åt alla folk. Och vi kan alla stämma in i Symeons lovsång. När du går ner från nattvardsbordet får du göra det med orden från hans aftonbön: ”Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du berett åt alla folk.”